

לגולי, הכלב של המורה, לא היה קולר סביב הצוואר. המורה היה משוטט לאורך הרחוב וידיו טמונות בכיסיו, והכלב טייל לפי דרכו של בעליו, מקדים אותו ומפגר אחריו חליפות. לפעמים נעלמו הכלב והגבר זה מעיניו של זה למשך שעה קלה. ברגעים האלה היו עזובים לנפשם, נתונים כל אחד בבדידות זמנית, ובה-בעת זכורים היטב זה לזה. שוטטות תימהונית ביחידות מעוררת את טינת הזולת; מפני כך היו מסלוליהם חוזרים ומתאחדים כמו מאליהם, ושוב היה כתם הכלב מגיח ומבצבץ בשדה ראייתו של המורה. אדמוני היה ופרוותו פרועה, עצלן קצת, ואוזניו השטוחות משתלשלות משני עברי פניו. זנבו קצר ועבה; כאשר היה גור קטן קצצו לו את הזנב לשם יופי.

צבי, המורה, היה מתבונן בכלב המכשכש בזנבו הקצוץ, ומחייך: נראה כאילו האחוריים המגושמים הצמיחו אגודל זקוף, קיסרי, ועכשיו הוא חוכך בדעתו אם להרשיע מישהו או לחון אותו. צבי היה טופח בחיבה על אחוריו של הכלב, והאגודל הוסיף להתנדנד לכאן ולכאן, מפקפק בעליזות. אחר-כך היתה ידו של המורה מחליקה משם, מפליגה בתוך פרוות הגב העבה והמאובקת וצוללת בה. כותרות ציפורניו של המורה היו שחורות תמיד, כאילו השיר הכלב האדום-זהוב צבע שלישי, לא צפוי.

על מדרכות הרחובות הולכים אנשים וכלבים. חתולי פרא יוקדים מנתרים ורצים מן הפתחים ושבים ונעלמים בתוכם להימלט מסכנות הרחוב. גולי ממהר אל הכלבים הבאים לקראתו ומרחרח את אחוריהם, את שיפולי בטנם. לפעמים בא לחרחר ריב; אבל אם ייענה בנהמות איום, ישפיל את ראשו לפני הכלב הזר ויציץ בעיניו בנמיכות, מתחנחן לסליחה.

מעת לעת נקרים תלמידים מבית הספר בדרכו של המורה. הוא רואה אותם עולים מעיקול הדרך, האחד דוחק את כתפו כלפי האחר, רומז לו על המורה הגמלוני, המבוגר מהם בשלושה עשורים לפחות, שהולך ובא לקראתם. ואז ניד הראש המקובל, הזעום, ואחריו החיוך המיתמם שכובש גיחוך כמו תפר דק בחולצה מתפקעת.

לפעמים נראה ביניהם חגי, הבן של איריס. הבן דומה לאמו: אותו מצח קמור יש להם, שהשיער מיתמר מעליו כמו אגרוף, וגם בזוויות העיניים הפונות מעלה לצדעיים באלכסון מוזר, חתולי, מזכיר

חגי את איריס, וגם בשרטוט הפה הדק שמשפיע על הקלסתר כולו, עד ששוב אין לו, לצבי, בררה: הנער מעורר בו חיבה עצורה, מתביישת בעצמה, מין התרפקות על משהו שטרם התחולל. וכשהוא פוגש בו, בילד המתבגר, שקומתו מתעכבת ולא גובהת, הוא רוכן אליו מעט ומתעניין בלימודיו. פעם אחת העז והציע את עזרתו, אבל חגי הידק את שפתיו. רק עיניו המלוכסנות זהרו בתשומת לב מוזרה, כאילו איימו לחשוף את כל פגמיו של צבי במבט אחד ויחיד. "הוא עכשיו בגיל הזה," איריס התנצלה וצחקקה, "כל רגע הוא שונא מישהו אחר. ועכשיו הוא שונא אותך, צביקו, הוא היה תולש לך את האף הגדול שלך אם רק היה מגיע לשם."

לפעמים נטרד צבי במחשבות: האם הילד מדבר עליו עם אחרים? ומה יש לו לספר עליהם, על אמא שלו והחבר הזה שלה, המורה?

שלושה מתלמידי בית הספר, שאינם שייכים לכיתות המצטיינים שהוא מלמד בהן – נערה אחת ששמה כתוב באותיות שחורות משוננות על ילקוטה וזוג תאומים שתקניים שעור פניהם מחוטט – מקבלים בביתו ולקבל שיעורים פרטיים במתמטיקה. הם מכירים את הבית, רגילים לריחו. בשעת השיעור הם מציינים להוראותיו בנימוס מסוגר, אבל בפומבי אימצו גם הם אותן מחוות של חבריהם. יש מי שמעזים לכרוע אל הכלב וללטף את ראשו, לדחוף ידיים בין לסתותיו הפתוחות אליהם בשקיקה. אילו לפחות קיוו להתחבב על המורה דרך לבו של כלבו; אבל הם נוהגים בו, בגולי, כאילו הם בעליו. כאילו המורה איננו שם, עומד ומחכה.